

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

07 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Pavel Guțan, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 mai 2016, în cauza penală în privința lui

Isac Alexandr Fiodor,

născut la 27 noiembrie 1984, originar și domiciliat în mun. Chișinău, com. Trușeni, str. Chișinău 15.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 14 mai 2015 - până la 26 aprilie 2016 (instanța de fond);*
- 2. de la 23 mai 2016 - până la 30 mai 2016 (instanța de apel);*
- 3. de la 19 iulie 2016 – până la 07 decembrie 2016 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 26 aprilie 2016, Isac Alexandr a fost achitat de sub învinuirea adusă în baza art. 187 alin.(2) lit.e), f) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Totodată, Isac A. a fost condamnat în baza art. 191 alin.(2) lit.c) Cod penal la 4 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legată de răspundere materială pe un termen de 5 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 3 ani.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Isac Alexandr, în perioada mai 2013 până în toamna anului 2014, efectuând lucrări de reparație a mijlocului de transport de model „BMW 535”, cu n/î C FD 084,

în valoare de 2500 Euro, în garajul situat în mun. Chișinău, com. Trușeni, str. Chișinăului, nr. 15, care i-a fost încredințat în administrare de către Petcov A., urmărind scopul însușirii ilegale a bunurilor altei persoane încredințate în administrarea sa, acționând prin intenție directă, din motive de profit, a comercializat mijlocul de transport de model „BMW 535”, cu n/î C FD 084, prin intermediul site-ului www.999.md, ilegal însușind mijloacele bănești obținute, cauzându-i astfel părții vătămate, o daună materială în proporții considerabile în sumă de 47076,75 lei.

Astfel, Isac A., inițial prin ordonanța din 25 mai 2015 a fost pus sub învinuire de comiterea infracțiunii de furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile infracțiune prevăzută de art. 186 alin. (2) lit.d) CP, însă ulterior prin ordonanța din 14 ianuarie 2016 a fost modificată învinuirea inculpatului, încriminându-se că prin acțiunile sale intenționate a comis delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului, săvârșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile, infracțiunea prevăzută de art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Tot el, Isac Alexandr, potrivit rechizitoriului este învinuit în aceea că la, 13 aprilie 2015, în jurul orei 17⁰⁵, aflându-se la domiciliul său situat pe str. Chișinău, nr. 15, com. Trușeni, mun. Chișinău, acționând cu intenție directă și urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, aplicându-i lui Dragan Olesea lovituri cu pumnii și picioare preponderent în regiunea capului și a abdomenului, în mod deschis a sustras din geanta ultimei telefonul mobil de model HS Orange Luno Y330 - U01, de culoare neagră, cu nr. de IMEI 865705028442208, în care era introdusă cartela SIM cu nr. 060739495, în valoare de 1350 lei și mijloace bănești în sumă totală de 1600 lei, pe care ilegal le-a însușit, cauzându-i părții vătămate Dragan O., conform raportului de constatare medico-legală nr. 1635 din 15.04.2015, vătămare neînsemnată și o daună materială în proporții considerabile în sumă totală de 2950 lei.

3. Împotriva sentinței au declarat apel procurorul și avocatul Pelin V. în numele inculpatului, care au solicitat:

- procurorul, casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de condamnare în baza art. 187 alin. (2) lit.e), f) Cod penal la 6 ani închisoare, fără amendă și în baza art. 191 alin.(2) lit.c) Cod penal la 6 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legată de răspundere materială pe

un termen de 5 ani. În temeiul art. 84 alin.(1) Cod penal, prin cumul parțial, să-i fie stabilită pedeapsa de 10 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, fără amendă, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legală de răspundere materială pe un termen de 5 ani.

A menționat că instanța de fond corect a apreciat probele și la condamnat pe Isac A. în baza art. 191 alin.(2) lit.c) Cod penal, însă greșit l-a achitat pe învinuirea adusă în baza art. 187 alin.(2) lit.e), f) Cod penal. Astfel instanța nu a analizat sub toate aspectele circumstanțele cauzei și a dat o apreciere greșită probelor acumulate, fapt ce a dus la achitarea inculpatului pentru infracțiunea de jaf.

Instanța de judecată a motivat soluția de achitare și prin declarațiile mincinoase depuse de către partea vătămată în cadrul cercetării judecătorești, nefiind luate în considerație cele depuse de aceasta la etapa urmăririi penale, în cadrul audierii inițiale precum și cele suplimentare, inclusiv și procesului-verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii din 15.04.2015.

Totodată, nu este de acord cu argumentul precum că de către acuzatorul de stat nu a fost probată întrunirea laturii subiective a infracțiunii de jaf, care se caracterizează prin intenție directă, fiindcă acțiunile inculpatului Isac A., privind sustragerea deschisă a bunurilor părții vătămate Dragan O., cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea ultimei, au fost orientate anume de intenția directă a inculpatului, de a săvârși infracțiunea dată, fiind condus de scopul de cupiditate, concluzie ce rezultă din fapta prejudiciabilă comisă de acesta, care constă în acțiunea de luare ilegală și gratuită a bunurilor părții vătămate, precum și urmările prejudiciabile sub formă de prejudiciu patrimonial efectiv cauzat ultimei prin săvârșirea infracțiunii.

La fel, sentința este ilegală deoarece aceasta nu cuprinde motivele temeinice pe care se bazează soluția, sau dualitatea temeiurilor juridice prevăzute la art. 275 pct.1) și 3) CPP, nu poate avea loc în cazul unei singure fapte.

- avocatul Pelin V. în numele inculpatului, casarea sentinței în partea condamnării inculpatului în baza art. 191 alin.(2) lit.c) Cod penal, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

A indicat că ordonanța de pornire a cauzei penale în baza art. 191 alin.(2) lit.c) Cod penal nu a fost emisă. Petcov A. niciodată nu a fost

proprietarul automobilului, nu are nici un document de posesie legală a acestuia, prin urmare de la dânsul nu poate fi sustrasă proprietatea. Proprietarul automobilului este cet. Terentiev, care nu a depus cerere la organele de poliție, el nu este recunoscut ca victimă și nu are careva pretenții față de inculpat. Terentiev a recunoscut că a vrut să vândă automobilul său, tatălui lui Petcov Alexandru, însă ultimul nu i-a achitat costul automobilului și Terentiev nu i-a transmis automobilul în proprietatea acestuia. Mai mult, Terentiev a confirmat că și în prezent dânsul este proprietarul automobilului, documentele de înmatriculare sunt pe numele lui. Astfel, nu poate fi sustras un drept de posesie, ci de proprietate, iar Petcov A. nu este proprietar. Ultimul nu are careva chitanțe sau recipise privind efectuarea achitărilor pentru lucrări de reparație a automobilului. Nu are vre-un document care confirmă costul (prețul) automobilului, defectarea lui, pe când pretențiile materiale trebuie să fie confirmate și demonstrate numai cu înscrisuri, iar depozițiile martorilor pentru demonstrarea tranzacțiilor financiare nu se admit.

În timpul examinării cauzei, la demersul procurorului instanța de judecată a refuzat de a fi audiată concubina inculpatului Dragan O., după care la demersul repetat al procurorului, fără a anula încheierea de refuz în demers, a obligat nelegitim partea vătămată Dragan O., de a da depoziții.

Inculpatul a declarat că, careva sume de bani Petcov A. nu i-a transmis pentru reparația automobilului. El din banii proprii l-a reparat, telefonându-l pe parcursul a 2-3 ani pe Petcov A. ca acesta să-i achite suma datorată pentru lucru, materialele procurate, pentru parcare automobilului, inclusiv și a coeficientului de indexare a sumei datorate, la ce Petcov A. spunea că nu are bani, propunându-i niște uși. Ulterior, i-a spus inculpatului să vândă automobilul în contul datoriei, ceea ce inculpatul a și făcut oficial, prin internet, înstrăinând automobilul în cauză la piese contra sumei de 300 euro, deoarece automobilul mai mult nici nu costa, era vechi și foarte uzat.

Astfel, vânzarea automobilului cu consimțământul lui Petcov A. exclude careva răspundere penală pe cazul dat.

4. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 30 mai 2016, au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate de procuror și avocatul Pelin V. în numele inculpatului.

5. Instanța de apel a constatat că instanța de fond corect a apreciat circumstanțele de fapt și de drept care demonstrează vinovăția lui Isac A. în

comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, precum și nevinovăția în infracțiunea incriminată în baza art. 187 alin. (2) e), f) CP, motiv pentru care a fost achitat, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracționale.

Astfel, instanța a stabilit că Isac A. a fost învinuit de către organul de urmărire penală în comiterea infracțiunii de jaf, *însă*, verificând legalitatea și temeinicia sentinței atacate, în baza probelor examinate de prima instanță, probelor cercetate suplimentar în instanța de apel, constată că instanța de fond corect a ajuns la concluzia că procurorul nu a prezentat probe pertinente, concludente și veridice care ar demonstra vinovăția inculpatului în comiterea jafului. Prin urmare, învinuirea formulată lui Isac A. nu și-a găsit confirmare.

La fel, a conchis ca fiind neîntemeiate argumentele procurorului precum că instanța de fond și-a întemeiat soluția doar pe declarațiile inculpatului și cele mincinoase ale părții vătămate, deoarece prima instanță corect a constatat că în cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit că inculpatul, la data de 13.04.2015 aflându-se la domiciliul său a avut un conflict cu Dragan Olesea. În timpul certii, Isac A. a luat telefonul mobil pentru a o împiedica pe victimă să sune la părinți, mai mult ca atât, ambii au confirmat că trăiesc în concubinaj, au cumpărat telefonul mobil din banii comuni, bugetul era comun precum și faptul că Dragan O. a comunicat că telefonul și banii despre care a declarat la poliție că i-au fost sustrași i-a găsit în geanta cu lucrurile ei personale care i-au fost aduse de către inculpat la data de 15.04.2015.

Circumstanțele menționate rezultă din totalitatea mijloacelor de probă cercetate în cadrul ședinței de judecată, inclusiv din declarațiile părții vătămate, ale inculpatului, care au fost constatate pe tot parcursul examinării cauzei, inclusiv și prin materialul dosarului contravențional intentat în privința părții vătămate Dragan O. în baza art. 354 Cod Contravențional, din care rezultă că la 13 aprilie 2015 între Isac A. și Dragan O. a existat un conflict, în urma căreia ultima a fost trasă la răspundere contravențională în baza art. 354 CC. Ca rezultat, victima a plecat de la domiciliu și a depus o plângere la poliție pe numele lui Isac A.

Mai mult ca atât, instanța de fond corect a conchis că presupusele obiecte ale infracțiunii de jaf constituie bunuri comune ale inculpatului și victimei, care locuiesc de mai mulți ani în relații de concubinaj.

De asemenea, instanța a respins argumentele procurorului referitor la faptul că deși instanța de fond la achitarea lui Isac A. pe capătul de acuzare

prevăzut la art. 187 alin.(2) lit.e), f) Cod penal a invocat ca temei faptul că nu s-a constatat faptul infracțiunii, aceasta a menționat că fapta nu întrunește elementele componenței de infracțiune, or, din conținutul sentinței rezultă că inculpatul învinuit în comiterea infracțiunii nominalizate, a fost achitat în temeiul art. 385 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, iar judecătorul suplimentar a motivat actul de dispoziție și sub aspectul elementelor componenței infracțiunii incriminate lui Isac A.

Referitor la argumentele avocatului Pelin V. în numele inculpatului, instanța de apel a conchis că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei, examinând probele administrate din punct de vedere a utilității și veridicității lor, încadrând just acțiunile lui Isac A. în baza art. 191 alin. (2) lit.c) Cod penal.

În speță, prin acțiunile lui Isac A. s-au periclitat relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, iar în plan secundar - relațiile sociale cu privire la executarea corectă a atribuțiilor de administrare în privința bunurilor încredințate.

Inculpatul a primit în administrare automobilul de model „BMW 535” cu n/î C FD 084, care i-a fost încredințat de către partea vătămată, Petcov A. pentru a fi reparat, dar nu cu scopul de a transmite dreptul de proprietate asupra bunului către inculpat.

Infracțiunea prevăzută de art. 191 Cod penal are o calitate specială și anume: bunurile încredințate de către o altă persoană în administrarea făptuitorului. Bunurile pot fi încredințate în virtutea funcției de răspundere a făptuitorului, a raporturilor contractuale sau a însărcinării speciale din partea persoanei care le încredințează.

Încredințarea bunurilor în administrarea făptuitorului este un act cu semnificație juridică de manifestare a voinței persoanei, care răspunde următoarelor condiții: - creează în sarcina făptuitorului dreptul de a deține bunurile respective, precum și atribuția de a le administra; - făptuitorului îi revine răspunderea pentru respectarea regimului de utilizare a bunurilor încredințate, precum și pentru asigurarea integrității lui; - nu se face în scopul de a transmite dreptul de proprietate asupra bunurilor către cel care le dobândește.

Astfel, s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a primit automobilul de model „BMW 535” cu n/î C FD 084 de la partea vătămată Petcov A., cu scopul de a efectua asupra acestuia lucrări de reparație și vopsire.

Latura obiectivă a delapidării averii străine are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care constă în *acțiunea de însușire ilegală, adică de sustragere*, 2) urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv, 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Potrivit dispoziției art. 191 Cod Penal, delapidare a averii străine se consideră însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului.

Prin însușirea ilegală a bunurilor se prezumă, folosirea sau transmiterea de către făptuitor, în interesul său sau pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri încredințate pentru a le gestiona sau a le administra.

Instanța de apel a conchis că, inculpatul având în posesie mijlocul de transport transmis de partea vătămată, și-a depășit prerogativele conferite acesteia în baza contractului de prestări servicii încheiat între ei de a efectua lucrări de reparație, vopsire și a înstrăinat bunul unei terți persoane.

În acest context, instanța a considerat neîntemeiate argumentele apărătorului inculpatului, precum că partea vătămată nu era proprietarul automobilului. Or, instanța de fond a constatat că Petcov A. deși nu este proprietarul automobilului de model „BMW 535” de culoare albă, cu n/î CFD 084, anul fabricării 1989, acesta se afla în posesia lui, căruia i s-a transmis în folosință acest bun.

Totodată, au fost apreciate critic argumentele inculpatului, precum că el a vândut automobilul, cu acordul părții vătămate Petcov A., care nu avea bani să îi achite suma pentru reparație, deoarece aceste afirmații sunt combătute de totalitatea probelor cercetate în ședința de judecată.

În ceea ce privește temeiul indicat de avocat că automobilul de model „BMW 535”, cu n/î C FD 084 nu se afla în proprietatea părții vătămate, Petcov A. și astfel nu poate fi reținută agravanta lit. c) alin. (2) al art. 191 CP, instanța a menționat că victimă a infracțiunii de delapidare a averii străine poate fi și posesorul bunului.

De asemenea, s-a respins afirmațiile avocatului că instanța de fond neîntemeiat a respins cererea de a examina cauza penală privind învinuirea lui Isac Alexandr în baza art. 191 alin. (2) lit. c) CP în baza procedurii simplificate, în ordinea art. 364¹ CPP.

Astfel, procedura simplificată a judecării cauzelor penale pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală poate fi aplicată dacă sunt

îndeplinite cumulativ mai multe condiții stipulate în norma respectivă.

Din dispoziția art.364¹ alin.(1) CPP, rezultă că inculpatul poate solicita judecarea cauzei conform procedurii simplificate printr-un înscris autentic, scris personal de inculpat. Însă, inculpatul nu a recunoscut vina pe parcursul examinării cauzei.

Mai mult, din alin.(1) al art. 364¹ CPP, reiese că declarația făcută într-un înscris autentic poate fi realizată doar în fața primei instanțe și până la începerea cercetării judecătorești. Legea instituie astfel un termen de decădere, a cărui nerespectare e sancționată cu respingerea, ca tardivă, a cererii de judecare a cauzei în procedura simplificată.

Instanța de apel a menționat că inculpatul a înaintat cererea privind examinarea cauzei penale în procedura art. 364¹ CPP după începerea cercetării judecătorești, ceea ce denotă că corect a fost respinsă solicitarea de către instanța de fond.

De asemenea, instanța a conchis că măsura de pedeapsă a fost aplicată legal și corect de către instanța de fond, care nu contravine legii, ținând cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, precum și de gravitatea fetei penale, care se atribuie la categoria celor grave, motivul săvârșirii infracțiunii, persoana inculpatului, care este atras pentru prima dată la răspundere penală.

Prin urmare, instanța de fond just a conchis că corectarea și reeducarea inculpatului poate avea loc fără izolarea de societate și corect a aplicat în privința lui Isac A. prevederile art. 90 Cod penal.

La fel, a fost respins argumentul avocatului privind ilegalitatea aplicării pedepsei complementare în privința inculpatului, deoarece el activează neoficial și nu a fost învinuit pentru o astfel de activitate, or, în cadrul ședinței de judecată s-a constatat că inculpatul prestează servicii de reparație a automobilelor. Mai mult, privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate reprezintă o pedeapsă complementară obligatorie conform art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal.

6. Împotriva deciziei nominalizate a declarat recurs ordinar procurorul, care invocând temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin. (1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță.

A menționat că hotărârea instanței de apel o consideră neîntemeiată, deoarece instanța nu a apreciat totalitatea probelor care demonstrează vinovăția lui Isac A. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin.(2)

lit.e), f) Cod penal, menținând sentința de achitare. Totodată, greșit a concluzionat că pedeapsa stabilită inculpatului în baza art. 191 alin. (2) lit.c) Cod penal este una echitabilă.

Astfel, la baza soluției de menținere a achitării lui Isac A. în baza art. 187 alin.(2) lit.e), f) Cod penal instanța a pus doar declarațiile inculpatului, din conținutul căruia rezultă că acesta a deposedat-o deschis pe partea vătămată Dragan O. de telefonul mobil și suma de 1600 lei. Faptul că partea vătămată a fost deposedată de bunurile sale în mod deschis și cu aplicarea forței fizice se confirmă de însăși declarațiile acesteia, făcute în cadrul urmăririi penale, precum și cu consecințele survenite constatate prin raportul de expertiză medico-legală nr. 1635 din 15.04.2015.

Totodată, nu a fost confirmată afirmația inculpatului că telefonul mobil sustras de la Dragan O. a fost procurat de el, or, inculpatul în cadrul urmăririi penale nu a făcut asemenea afirmații, precum nici nu s-a confirmat prin nici o probă cele declarate.

În asemenea circumstanțe, consideră că declarațiile părții vătămate depuse în cadrul ședințelor de judecată nu puteau fi apreciate altfel, decât depuse în favoarea lui Isac A. cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală pentru fapta de jaf.

Referitor la blîndețea pedepsei în baza art. 191 alin.(2) Cod penal, consideră că instanța pur formal s-a referit la categoria infracțiunii nominalizate, fără a lua în considerație că Isac A. atât în cadrul urmăririi penale, cât și instanțele judecătorești nu și-a recunoscut vina, nu a restituit părții vătămate prejudiciul cauzat prin infracțiunea comisă, din contra pe tot parcursul urmăririi penale a calomniat partea vătămată, încercând să o învinuiască de unele acțiuni.

7. Avocatul Pelin V. în numele inculpatului a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat de procuror, considerându-l inadmisibil, deoarece recurentul necătând la faptul că a făcut trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct.6) CPP, nu a specificat asupra căror motive concrete instanța de apel nu s-a pronunțat, astfel, recursul menționat nu îndeplinește cerințele legale de conținut.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Drept temeiuri pentru recurs procurorul a invocat prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs dacă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, solicitând casarea hotărârii contestate cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

După cum rezultă din conținutul recursului, acuzatorul de stat nu este de acord cu menținerea sentinței de achitare pe învinuirea adusă în baza art. 187 alin. (2) lit.e), f) Cod penal, menționând că instanța de apel nu a dat aprecierea corespunzătoare probelor prezentate, care confirmă vinovăția lui Isac A., făcând referire la declarațiile părții vătămate Dragan O., precum și probelor materiale, inclusiv și cu pedeapsa stabilită inculpatului în baza art. 191 alin.(2) lit.c) Cod penal și anume că s-a aplicat suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă.

La acest capitol, Colegiul penal constată că, prima instanță, conform prevederilor art. 314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, partea vătămată Dragan O., a cercetat actele cauzei, apreciindu-le în mod obiectiv, care au format convingerea instanței privind nevinovăția lui Isac A. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal.

Instanța de apel, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate și a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță, expusă mai sus, deoarece argumentele procurorului aduse în probarea învinuirii în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal nu și-au găsit confirmare în ședința de judecată, iar în instanța de apel nu au fost prezentate probe noi, ce ar confirma

vinovăția lui Isac A. în săvârșirea infracțiunii date.

Din textul deciziei instanței de apel, se observă că aceasta și-a motivat soluția adoptată, oferind răspunsuri la toate motivele apelului declarat de procuror iar motivarea soluției nu contrazice dispozitivul hotărârii, care este expus destul de clar.

Colegiul penal conchide că, instanța de apel, examinând apelul acuzatorului de stat, a supus unei cercetări suplimentare și minuțioase toate probele administrate la dosar, după cum rezultă din procesul-verbal al ședinței de judecată, a audiat suplimentar inculpatul Isac A., partea vătămată Dragan O., a verificat și cercetat actele cauzei, cum sunt: - procesul-verbal de sesizare sau pregătire pentru săvârșirea infracțiunii din 15.04.2015, - declarațiile părții vătămate Dragan O. depuse în cadrul urmăririi penale la 17.04.2015 și procesul-verbal de audiere suplimentară a părții vătămate, - procesele-verbal de ridicare din 28.04.2015 de la partea vătămată Dragan O. a telefonului mobil de model „Orange Luno” cu nr. de IMEI 865705028442208 și din 29.04.2015, în cadrul căreia din IP Buiucani, OUP Mogîldea A. s-a ridicat copia procesului penal nr.1148 din 15.04.2015, înregistrat în baza plângerii lui Dragan O. cu privire la acțiunile violente ale lui Isac A. comise la 13.04.2015, - raportul de constatare medico-legală nr. 1635 din 15.04.2015, potrivit căreia lui Dragan O. i-a fost cauzată vătămare neînsemnată, respectând prevederile art. 100 alin.(4) Cod de procedură penală, dându-le o apreciere justă, potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, corect a ajuns la concluzia că prin aceste probe nu se confirmă vinovăția lui Isac A. că ar fi comis infracțiunea de jaf.

Instanța de recurs menționează că, instanța de apel în motivarea soluției adoptate just a menționat că acuzarea nu a prezentat probe concludente și pertinente atât în cadrul ședinței primei instanțe, cât și în ședința instanței de apel, care ar demonstra vinovăția inculpatului Isac A. în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 187 alin.(2) lit. e), f) Cod penal.

Astfel, Colegiul penal consideră că aceste constatări au permis instanței de apel să conchidă asupra legalității și temeiniciei concluziei primei instanțe, corect fiind menținută sentința, prin care Isac A. a fost achitat în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

De asemenea, argumentele procurorului, precum că probele administrate

au fost apreciate incorect și unilateral, în opinia instanței de recurs, sunt neîntemeiate. Instanțele ierarhic inferioare, reieșind din prevederile legale nominalizate, au dat o apreciere corectă declarațiilor lui Isac A., a părții vătămate Dragan O., precum și celorlalte probe, care au fost analizate în ansamblu, în mod obiectiv.

Cu atât mai mult că critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de două instanțe de judecată. Prin urmare, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar, instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Potrivit recursului, în sprijinul acușării lui Isac A. în săvârșirea infracțiunii de jaf, procurorul invocă declarațiile părții vătămate Dragan O. depuse în cadrul urmăririi penale, care a declarat, *„că în prezența ei Isac A. i-a sustras telefonul mobil de model HS Orange Luno Y330-U01 și mijloace bănești în sumă de 1600 lei, totodată fiindu-i aplicată și violență fizică”*.

Însă, instanța de fond corect a reținut că inculpatul Isac A., la data de 13 aprilie 2015 aflându-se la domiciliul său din str. Chișinău 15, com. Trușeni, mun. Chișinău, a avut un conflict cu Dragan O. În timpul certii Isac A. a luat telefonul mobil pentru a nu-i permite părții vătămate să telefoneze la părinți. Prin urmare, nu s-a probat învinuirea pe episodul de jaf, mai mult, atât inculpatul, cât și victima au confirmat că trăiesc în concubinaj, au cumpărat telefonul mobil din banii comuni, inclusiv și bugetul era comun.

Astfel, Dragan O. a explicat că telefonul și banii despre care a declarat la poliție că i-au fost sustrași i-a găsit în geanta cu lucrurile ei personale care i-au fost aduse de către Isac A. la data de 15.04.2015.

Circumstanțele nominalizate, rezultă din mijloacele de probă cercetate în cadrul ședinței de judecată a instanței de apel, precum și din declarațiile inculpatului, a părții vătămate și a materialului dosarului contravențional intentat în privința lui Dragan O. în baza art. 354 Cod contravențional, de unde reiese că la 13 aprilie 2015 între Isac A. și Dragan O. a existat un conflict, pentru care ultima a fost trasă la răspundere contravențională în baza art. 354 CC, în urma apelului la 902 făcut de către inculpat. Ca rezultat, victima a plecat de la domiciliu și a depus o plângere la poliție pe numele inculpatului.

Totodată, instanțele de judecată corect au conchis că presupusele

obiecte ale infracțiunii de jaf constituie bunuri comune ale inculpatului și părții vătămate, care locuiesc de mai mulți ani în relații de concubinaj.

Astfel, Colegiul conchide că instanța de apel corect a reținut în acest sens prevederile art. 8 și 389 Cod de procedură penală, în aspectul că o hotărâre de condamnare se adoptă numai în condiția în care vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată printr-un ansamblu de probe cercetate de instanța de judecată. O sentință de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri. Colegiul reține că instanța de apel a ținut seama de aceste prevederi legale, precum și de principiul că toate îndoielile apărute și care nu pot fi înlăturate, se tratează în favoarea inculpatului, adoptând o soluție întemeiată.

Argumentele invocate de recurent în această parte nu are suport probatoriu și contravin probelor administrate.

Totodată, acuzatorul de stat și-a întemeiat recursul în baza pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, criticând hotărârea contestată în partea stabilirii pedepsei inculpatului în baza art. 191 alin.(2) lit.c) Cod penal, pe care o consideră prea blândă în coraport cu circumstanțele cauzei, referitor la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, susținând că pedeapsa stabilită de instanța de fond, menținută de cea de apel este una neechitabilă, nu va contribui la evitarea comiterii de noi infracțiuni de către inculpat, dar și la corectarea acestuia.

Sub acest aspect se atestă că, împrejurările menționate în partea descriptivă a deciziei contestate, relevă că instanța de apel corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului Isac A. în baza art. 191 alin.(2) lit. c) Cod penal, fiind în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii, iar la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de toate circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Lui Isac Alexandr în baza art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legală de răspundere materială pe un termen de 5 ani, executarea

pedepsei închisorii fiind suspendată condiționat pe un termen de probă de 3 ani.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca aceasta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului pe perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă, în limitele de la 1 la 5 ani.

Excepție de la aceasta regulă, potrivit alin. (4) al art. 90 Cod penal fac doar infracțiunile deosebit de grave, excepțional de grave, cât și în cazul recidivei.

Colegiul menționează că infracțiunea comisă de inculpat, potrivit art. 16 Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor grave.

Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Instanța de recurs reține că pedeapsa numită lui Isac A. în baza art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legată de răspundere materială pe un termen de 5 ani, cu suspendarea condiționată a executării închisorii, este una legală și întemeiată ținându-se cont de circumstanțele nominalizate mai sus.

Lipsa circumstanțelor agravante, comiterea unei infracțiuni pentru prima dată, precum și ținând cont de personalitatea inculpatului, au permis instanțelor judecătorești să-i aplice inculpatului o pedeapsă echitabilă, care corespunde prevederilor art. 7, 61, 75 și 90 Cod penal, hotărâre, pe care Colegiul penal o apreciază ca fiind corectă și legală.

Cu atât mai mult că în recursul ordinar declarat autorul acestuia critică corectitudinea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, iar aceasta ține nu de individualizarea pedepsei, ci de executarea ei.

Prin urmare, analizând materialele cauzei, Colegiul penal nu constată vre-o eroare de drept ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate de către procuror și, astfel, decide inadmisibilitatea recursului declarat, fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Pavel Guțan, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 mai 2016 în cauza penală în privința lui *Isac Alexandr Fiodor*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 05 ianuarie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti